

کلام ایام - ۲۹۷، محرم الحرام و شکوه و جلال مراسم عزای حسینی (علیه السلام)

بخش اول

ماه محرم فرا رسید و مراسم باشکوه عزاداری برای حضرت سیدالشهداء امام حسین- علیه السلام- و یاران وفادار و همراهان غیرتمند و قهرمان او شروع شد. هر سال در این ماه تعظیم و تجلیل حادثه‌ای که در روز دهم این ماه در سال 61 هجری در منطقه ای بنام کربلا وقوع یافته باشکوهی روز افزون برقرار می شود. این مجالس و این مراسم به منطقه خاصی از زمین و کشور و ملت معینی محدود نمی شود و بلکه عظمت و قدرت و شکوه و جلال آن مرزهای زمان و مکان را باز کرده و به نحوی جنبه جهانی و تاریخی پیدا کرده است. از زمان وقوع حادثه عاشورا در آن روز تا زمان ما در مناطق فراوانی از جهان و از طرف گروه های بیشماری از انسان ها و ملل مختلفی این مراسم مورد تجلیل و تعظیم واقع می شود.

در چنین روزی که بنام «عاشورا» مشهور شده است. در سال ۶۱ هجری جنگی بین دو گروه از انسان ها واقع شده که مورخان تعداد افراد یکی از آن دو گروه را در نقل های مختلف هفتاد و دو نفر یا حدود یکصد نفر و یا نهایتاً یکصد و چهل و پنج نفر نوشته اند.

این گروه تحت رهبری یکی از شخصیت های قدسی و آسمانی یعنی امام حسین- علیه السلام- قرار داشتند و مخالف حکومت فاسد بظاهر دینی جامعه بودند و گروه دوم پیروان یک حکومت جبّار و پلید حاکم بر جامعه بودند که با وجود نارضایتی اکثر افراد جامعه و با ظلم و ستم گسترده بر مردم مسلط شده و بر آنها حکومت می کردند.

آن حکومت غاصب، امام- علیه السلام- را تحت فشار شدید سیاسی قرار داده بود تا او را تسلیم کند تا آن حکومت را به رسمیت بشناسد و آن را یک حکومت دینی معرفی کند و باصطلاح با حاکم جامعه «بیعت» کند.

اما امام- علیه السلام- و یاران و همراهان او در مقابل این خواسته حکومت فاسد و تبهکار تسلیم نمی شدند و از بیعت با آن خودداری می کردند و این عدم تسلیم و خودداری خطر درگیری سیاسی و نظامی با حاکم و سپاهیان او را به وجود آورده بود.

تعداد گروه مقابل یعنی سپاه حکومتی را حدود سی هزار نفر ذکر کرده اند. در آن روز که بنام روز عاشورا مشهور شده است بین این دو سپاه جنگی واقع شد که در اثر آن امام حسین- علیه السلام- و افراد اندک همراه او از مردان با شجاعت و شهامت و استقامتی بی نظیر جنگیدند و سرانجام در راه خدا به شهادت رسیدند. از سپاه دشمن هم تعداد قابل توجهی بدست همین گروه اندک به هلاکت رسیدند.

عاشورا و نهضت مقدس حسینی و مبارزه ای که در چنین روزی جریان یافته از جهات متعددی شگفت آور و قابل بحث و تحقیق می باشد و زمینه پرسش و پاسخ هائی را به وجود آورده است. از جمله:

1. چرا حادثه عاشورا در این سطح شهرت جهانی و تاریخی پیدا کرده است؟!
2. عوامل اصلی تجلیل و تعظیم اختصاصی حادثه عاشورا کدامند؟!
3. چرا با وجود مخالفت شدید حکومت بنی امیه و یزید، حادثه عاشورا شهرت جهانی پیدا کرد؟!
4. چرا حکومت های متعدد بعدی از بنی امیه و بنی عباس و دیگران نتوانستند تجلیل و تعظیم ملل مختلف را از حادثه عاشورا نابود یا حداقل متوقف کنند؟!
5. منشاء آن قدرت و استقامت بی نظیر تاریخی که از آن گروه اندک یعنی پیروان دین خدا ظهور یافت چه بود؟!
6. علت عقب نشینی و فرار آن لشکر عظیم سی هزار نفری از مقابل آن عده اندک در مرحله اول جنگ چه بود؟!
7. چرا آن جنگ نابرابر از اول صبح تا عصر طول کشید؟!
8. چرا هیچ حادثه ای در تاریخ حیات انسان ها به اندازه حادثه عاشورا مورد تجلیل و تکریم قرار نمی گیرد؟!
9. چرا وجود مبارک پیامبر اکرم- صلی الله علیه و آله و سلم- قبل از حادثه عاشورا از وقوع آن خبر می داد؟!

10. علت تجلیل اختصاصی ذوات مقدسه معصومین- علیهم السلام- از حادثه شهادت امام حسین- علیه السلام- چه بود؟!
11. علل مخالفت حکومت های جبار با مراسم عزاداری برای امام حسین- علیه السلام- چیست؟!
12. چرا حادثه عاشورا و نهضت مقدس حسینی- علیه السلام- با گذشت زمان شهرت و جلالت بیشتری پیدا می‌کند؟!
13. تجلیل و تکریم دانشمندان و صاحبان عقاید مختلف از نهضت مقدس حسینی (علیه السلام)
14. راه های بهره برداری عالمانه و عاقلانه از قدرت عظیم تحقق یافته در این نهضت مقدس تاریخی و جهانی.
15. از نظر قرآن مجید نهضت عاشورا در چه موقعیت و جایگاهی قرار دارد؟!

این سؤالات و نکات مهم دیگری لازم است درباره نهضت عاشورا مورد توجه و بحث و گفتگو قرار بگیرد و از محبت قلبی شدید انسان ها نسبت به رفتار شکوهمند حضرت سیدالشهداء امام حسین- علیه السلام- و یاران وفادارش و از اشتیاق شدید نسل جوان به مراسم عزاداری آن حضرت بهره برداری متناسب با عظمت آن انجام بگیرد.

در این مقالات به بحث فشرده ای درباره بعضی از نکات فوق الذکر می پردازیم و در ضمن این مباحث پاسخ بعضی از سؤالات که از طرف عده ای به عمل می‌آید هم، مورد توجه قرار خواهد گرفت.

چرا حادثه عاشورا در این سطح شهرت جهانی و تاریخی پیدا کرده است؟!

یک موضوع بسیار شگفت انگیز درباره حادثه نهضت عاشورا میزان شهرت تاریخی و جهانی آن بین حوادث دیگر تاریخی می باشد. بین علل و عوامل اصلی این شهرت اختصاصی و عظمت تجلی یافته از این حادثه، سه عامل را مورد توجه و بحث قرار می‌دهیم:

یکم: تجلیل و تعظیم وجود مبارک رسول خدا- صلی الله علیه و آله و سلم- از آن حادثه قبل از زمان وقوعش و همچنین تجلیل امامان معصوم- علیهم السلام- از آن. در این بخش قطعه ای از یک مقاله قبلی را نقل می‌کنیم:

«در سیره شریف آن حضرت آمده است که وقتی حسین (ع) متولد شد و این نوزاد مبارک را به حضورش آوردند، آن حضرت او را در آغوش گرفت و

بوسید و گریه کرد و از حادثه شهادت او خبر داد. خبر دادن از حادثه شهادت حضرت حسین (ع) در سیره شریف رسول خدا (ص) به طور مکرر انجام گرفته است.

از وجود مبارک امیرالمؤمنین علی (علیه السلام) هم نقل شده است که آن حضرت از موضوع شهادت حضرت حسین (ع) خبر داده و برای او گریه کرده است. و همچنین امام حسن مجتبی (ع) آن حادثه را پیشگویی کرده و خطاب به حضرت حسین (ع) فرموده است:

«لا یَومَ کَیومِکَ یا ابا عبدالله» یعنی هیچ روزی مثل روز [شهادت] تو نخواهد بود. با این وصف، آشکار می شود که نهضت مقدس حسینی و حادثه عاشورا دارای موقعیتی ممتاز و استثنائی در بین حوادث مربوط به ادیان آسمانی است.

عظمت حادثه عاشورا صرفاً به جنبه عاطفی آن مربوط نمی شود. یعنی این تجلیل و تعظیم اختصاصی و انحصاری به خاطر نوع مظلومیت حضرت سیدالشهداء امام حسین (علیه السلام) و اصحاب آن بزرگوار و شدت مصیبت های آن بزرگوار نیست. بلکه عظمت این حادثه ابعاد وسیع تر و جهات متعددی دارد.

عظمت و قداست و قدرتی که در این حادثه به وجود آمده و استقامت قهرمانانه امام حسین (ع) و اصحابش اهمیتی به مراتب برتر و بالاتر و گسترده تر از موضوع نحوه شهادت و حوادث عاطفه بر انگیز روز آخر عمر آن پاکان و بزرگواران دارد. در اثر نحوه رفتار امام حسین (ع) و اصحاب و همراهان آن بزرگوار قدرتی به وجود آمده است که عامل حیات مستمر و دائمی دین توحیدی و بقای جلالت آن شده است.

در این حادثه همه آموزش های علمی و اخلاقی و قداست های رفتاری پیامبران خدا و همه فضائل اخلاقی و شخصیتی آن بزرگواران احیاء شده و رنگ جاودانگی به خود گرفته است. تجلیل از نهضت مقدس و شکوهمند حسین (ع) تجلیل از توحید و خداپرستی، تجلیل از همه پیامبران خدا، تجلیل از وحی پروردگار و تجلیل از نماز و ارتباط با خداوند و حمایت از حقوق انسان ها و حمایت از آزادی و جوانمردی و ناعدوستی و همه فضائل اخلاقی در جهان است.

سفارشات مکرر وجود مبارک رسول خدا (ص) و ائمه اهل البیت (ع) برای تعظیم حضرت حسین (ع) و نهضت مقدس او و عزاداری برای احیاء

شعائر حسینی (ع) برای همین منظور است.⁽¹⁾

پس می‌شود گفت یکی از عوامل اصلی شهرت و اهمیت این حادثه، رفتار پیامبر اکرم- صلی الله علیه و آله و سلم- و امامان معصوم- علیهم السلام- درباره آن بوده است. یعنی اهمیت آن حادثه در سیره شریف رسول خدا- صلی الله علیه و آله و سلم- در حدی بود که ده ها سال قبل از وقوع آن و از زمان تولد حضرت حسین- علیه السلام- مورد توجه آن حضرت قرار گرفته بود و درباره آن اخباری به صورت پیشگویی از نوع مربوط به پیامبران ذکر شده است.

منظور ما این است که شهرت و جلالت حادثه عاشورا و علاقه و اشتیاق انسان های زیاد در طول تاریخ صرفاً به جنبه عاطفی آن حادثه مربوط نمی شود، چون در طول تاریخ حیات انسان ها حوادث حزن انگیز زیادی برای بعضی از آن ها پیش آمده است و در آن حوادث عده زیادی از انسان ها به صورت مظلومانه و حزن انگیز کشته شده اند. و بعضی از آن ها هم شخصیت قدسی داشتند و از پیامبران خدا و مصلحان آسمانی بودند، مثل حضرت یحیی و حادثه بسیار حزن انگیز کشته شدن او! که وجود مبارک حضرت حسین- علیه السلام- هم، از آن حادثه زیاد یاد می‌کرد بالخصوص در روزهای آخر منتهی به روز عاشورا.

مراد این است که عامل اصلی و یا عامل منحصر این تکریم و تجلیل از حضرت سیدالشهداء و حادثه شهادت او، فقط اصل موضوع شهادت و میزان ظلمی که درباره آن حضرت و همراهانش به کار رفته نمی باشد، چون شخصیت های عظیمی در تاریخ مورد ظلم واقع شده و به شهادت رسیده‌اند، از جمله وجود مبارک امیرالمؤمنین علی- علیه السلام- و حضرت صدیقه طاهره، فاطمه زهرا- سلام الله علیها- که پدر و مادر امام حسین- علیه السلام- بودند و امام حسن مجتبی- علیه السلام-، برادر بزرگوار آن حضرت و هر یک از آنها طبق کلام خود امام حسین- علیه السلام- از او افضل بودند.

البته خبر دادن رسول خدا- صلی الله علیه و آله و سلم- و معلمان آسمانی- علیهم السلام- از حادثه عاشورا و شهادت حضرت سیدالشهداء- علیه السلام- و تعظیم خاص آن حادثه طبعاً علت حکیمانه ای داشت که به آن اشاره ای شد و بعداً به صورت تفصیلی مورد بحث قرار خواهد گرفت. (ان شاء الله تعالی)

دوم: تعظیم عمومی افراد جامعه دینی از این حادثه و حتی عده تأثیر گذاری از افراد سایر ملت ها مثل علمای مسیحی از آن. یعنی تجلیل و تعظیم نهضت عاشورا منحصر به شیعیان و حتی مسلمین از سایر فرقه ها نبوده، بلکه افرادی از ملل دیگر بالخصوص دانشمندان و خطبا و اهل

قلم در این زمینه نقشی داشته اند. البته شیعیان و پیروان خاندان رسالت در مقام رفیعی در فضای این تجلیل و تعظیم قرار داشته اند و مسئولیت عظیمی را عهده دار بوده اند! بالخصوص کسانی که با تحمل خطرات سیاسی و حتی خطر کشته شدن بدست عمال حکومت های جبّار پرچم باشکوه عزای حسینی- علیه السلام- و سنّت مقدّس زیارت حرم آن بزرگوار را برقرار و آن را تقویت نمودند. طبعاً افراد و گروه های فعال در این عرصه پیروان دین توحیدی و وجود مبارک رسول خدا- صلی الله علیه و آله و سلم- و امامان معصوم- علیهم السلام- بوده اند.

عزاداری برای امام حسین- علیه السلام- و برقراری این سنّت شریف بطور کامل جنبه مردمی داشته و حکومت های بااصطلاح دینی نقش قابل ذکری در این جهت نداشته اند و بلکه عموماً و عمدتاً حکومت ها در طول تاریخ موانعی در این راه ایجاد می کردند و بعضی از آنها زیارت حرم امام حسین- علیه السلام- را یک جرم سیاسی حساب می کردند و مزاحمت ها و محدودیت ها و ممانعت هائی هم برای زائران ایجاد می کردند و چند بار آن حرم شریف به دستور بعضی از حکام مورد غارت قرار گرفت و تخریب شد و عده زیادی از زائران و ساکنان شهر کربلا در حملات مخالفان کشته شدند، که عظیم ترین آن حوادث حمله وهابیان به شهر کربلا در زمان معاصر و کشتار عظیمی از زن ها و کودکان و افراد مسن در آن شهر و غارت حرم مقدّس حسینی- علیه السلام- و خانه های مردم بود و آخرین آن حوادث حمله نظامیان حکومت بعثی به حرم مطهر امام حسین- علیه السلام- و کشتن عده زیادی از زائران بود.

البته تعداد اندکی از حکومت ها هم در طول تاریخ به هر علت سیاسی و غیر آن مراسم عزاداری و زیارت حرم حسینی- علیه السلام- را تجلیل و تعظیم نموده و از آن حمایت کرده اند. و به نحوی در آن مراسم حضور یافته و مشارکت کرده اند.

اما در این زمینه مراسم عزاداری و زیارت کاملاً جنبه مردمی داشته و تمایلات قلبی و اشتیاق شدید دوستداران و علاقمندان به امام حسین- علیه السلام- و شیعیان او سبب برقراری سنّت جلیل زیارت و عزاداری بوده است.

سوم: اراده خاص و سنت های تغییر ناپذیر خدای سبحان. از تدبیر در موضوع مورد بحث و بررسی دقیق آن روشن می شود که یک عامل بسیار قدرتمند با قدرتی فوق عادی این جریان عظیم دائمی را برقرار کرده است و آن عبارت است از اراده خاص پروردگار عالمیان و بعضی از سنت

های دائمی لایتغیر او، یعنی برای ایجاد این جریان عظیم تاریخی و جهانی و برقراری آن با وجود مخالفت های سنگین از طرف بعضی حکومتها و گسترش مستمر آن احتیاج به قدرت بی پایان ذات قدوس الله - جل جلاله - و اراده و مشیت خاص او وجود داشت و این اراده هم دائماً برقرار خواهد بود.

در ادامه تدبیر در این موضوع و بررسی دقیق آن آشکار می شود که آن دو عامل قبلی هم از جلوه ها و آثار همین عامل بوده است. یعنی اراده خاص خدای سبحان و امر او موجب تجلیل و تعظیم وجود مبارک رسول خدا - صلی الله علیه و آله وسلم - شده و همچنین همان اراده عامل اصلی تعظیم عمومی افراد جامعه دینی و دیگران از این جریان قدسی شده است.

از آیات متعددی در قرآن مجید برمی آید که خدای سبحان سنت هائی را در عالم برقرار کرده است و نظام عالم و برقراری آن از ناحیه همان سنت ها و تحت حکومت آنها قرار دارد.

سنت، به طریقه، روش و قانون گفته می شود. مراد از سنت های خدای سبحان قوانینی است که او در عالم برقرار کرده و نظام عالم مبتنی بر آنها است. و بطور کلی نظام عالم نظامی است قانونمند که از اراده ذات قدوس الله - جل جلاله - در عالم برقرار شده و استمرار می یابد.

در آیاتی از قرآن به اصل موضوع و جهاتی از آن اشاره شده است. یعنی اینکه از طرف اراده و قدرت پروردگار عالمیان سنت ها و قوانینی در عالم و فضای زندگی انسانها برقرار می باشد. بطوریکه فرمود:

« سُنَّةَ اللَّهِ الَّتِي قَدْ خَلَّاتْ مِنْ قَبْلُ وَ لَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا » (الفتح/23) یعنی سنت خداست که قبلاً هم چنین بوده و برای سنت خدا هرگز تغییری نخواهی یافت.

همچنین فرمود:

« سُنَّتِ اللَّهِ الَّتِي قَدْ خَلَّاتْ فِي عِبَادِهِ وَ خَسِرَ هُنَالِكَ الْكَافِرُونَ » (غافر/85) یعنی این سنت خدائی است که از قبل درباره بندگان برقرار بوده و آنجا است که کافران [ناباوران] دچار خسران می شوند.

و درباره ثبوت و تغییرناپذیر بودن سنت های خدا فرمود:

« فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا سُنَّتَ الْأَوَّلِينَ فَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللَّهِ تَبْدِيلًا وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللَّهِ تَحْوِيلًا » (فاطر/43) یعنی: پس آیا جز سنت [خدا درباره] پیشینیان را انتظار می کشند، و [درحالیکه] هرگز برای سنت خدا تبدیلی نخواهی یافت و هرگز برای سنت خدا دگرگونی [و تغییر] نخواهی یافت.

از این آیات و آیات دیگری در قرآن مجید به صراحت برمی آید که خدای سبحان در عالم سنت ها و قوانینی برقرار کرده است و آن سنت ها بطور کلی و برای همیشه برقرار و تغییرناپذیر خواهد بود.

ارتباط ذکرالله با سنت های او

یکی از سنت های خدای سبحان این است که اگر کسی او را ذکر و یاد کند، متقابلاً آن ذات اقدس هم او را یاد خواهد کرد و این مطلبی است که به صراحت در قرآن مجید گفته شده، بطوریکه فرمود:

« فَأَذْكُرُوا نِيَّ أذْكُرْكُمْ ° وَاشْكُرُوا لِي ° وَلَا تَكْفُرُونِ » (البقره/152) یعنی: مرا یاد کنید تا شما را یاد کنم و شکر مرا بجای آورید و نسبت به من کفر نورزید. در این بخش و در توضیح موضوع مورد بحث قطعه ای از یک مقاله منتشر شده قبلی را نقل می کنیم:

« ما قبل از بیان تفصیلی حوادث منتهی به نهضت شکوهمند عاشورا و آثار و نتایج آن حادثه عظیم در آن منطقه و آن زمان و طول تاریخ و در سطح جهان، لازم است علت اصلی آن عظمت و قدرت به وجود آمده را مورد بحث و بررسی قرار دهیم. اشتیاق قلبی انسان ها به امام حسین (علیه السلام) نه فقط شیعیان، و حتی سایر مسلمین، بلکه انسان های زیادی از ملیت های دیگر و بطور کلی عموم آزاد اندیشان و علاقه مندان به فضائل اخلاقی، که از حقایق این حادثه مطلع شده اند، یک موضوع عادی از نوع حوادث متعارف بین انسان ها نیست. بلکه این حادثه اختصاصاتی دارد که آن را بین همه حوادث تاریخ زندگی انسان ها در موقعیت خاصی قرار داده است که نظیری و شبیهی برای آن و مساوی با آن وجود ندارد.

از بررسی جوانب مختلف این حادثه عظیم بر می آید که علت اصلی اشتیاق قلبی انسان ها به تجلیل از امام حسین (علیه السلام) و نهضت

مقدس عاشورا، اراده مستقیم خداوند عالم است، بطوریکه قبلاً در مقاله ای تحت عنوان: «عظمت اختصاصی حادثه عاشورا» مقاله شماره ۱۰ در بخش «کلام ایام» به آن اشاره کردیم.

این جریان عظیم بی پایان و دائمی و رو به ازدیاد و گسترش را، اراده و قدرت خداوند برقرار کرده است. در این حادثه آیاتی از قرآن مجید در مرتبه ای متعالی تجلی یافته است از جمله آیه ذیل که خداوند فرمود:

«فَاذْكُرُونِي أَذْكَرَ كُمْ» (البقرة/۱۵۲) یعنی مرا یاد کنید، تا من هم شما را یاد کنم. امام حسین (علیه السلام) و یاران قهرمان او، در این حادثه «ذکرالله» را در سطح عالم به جریان انداختند و خداوند هم طبق سنت های بدون تغییر خودش و طبق وعده ای که به انسان ها داده است. ذکر آن بزرگوار و یارانش را در سطح عالم و در بستر تاریخ به جریان انداخته است، جریانی قطع نشدنی و رو به ازدیاد!

امام (علیه السلام) و یاران اندک او برای تجسم بخشیدن به حقایق دین توحیدی و معارف آن، مصیبت ها و سختی هایی را تحمل کرده اند که اگر آن مصیبت ها و سختی ها صورت تجسم پیدا می کرد و بر کوه های عظیم ریشه داری نازل می شدند، آن کوه ها از هم می پاشید. استقامت آن قهرمانان عرصه توحید پروردگار عالمیان از استقامت کوه های ریشه دار بیشتر بود.

آن ها از حریم دین خدا دفاع کردند و مانع اختلاط آلودگی های حکومت های بشری با چشمه های پاک و زلال وحی شدند و خداوند هم به وعده های خود در زمینه جهاد شکوهمند آن ها عمل کرد و آن ها را در آن استقامت شکوهمند یاری کرد و به اهداف متعالی و مقدس آن ها در سطح جهان تحقق بخشید.

اما لازم است این موضوع مورد بحث قرار بگیرد که چرا خداوند به این حادثه در این حد عنایت دارد؟! کدام جهت این حادثه دارای آن عظمت اختصاصی بی پایان است؟! آیا اهمیت خاص این حادثه بجهت شدت ظلمی است که در مورد گروهی از اولیاء خداوند و شخص حضرت سیدالشهداء (علیه السلام) بکار رفته است یا شدت مصیبت هایی است که به شخص آن حضرت و همراهانش وارد شده و آن ها آن مصیبت ها را تحمل کرده اند؟! آیا کشته شدن مظلومانه امام و یارانش آن هم جلو چشم بانوان حرم آن حضرت و کودکانش، جهت اصلی اهمیت این حادثه می باشد؟! آیا

شخصیت عظیم اخلاقی امام حسین (علیه السلام) و یارانش عامل این جلالت شده است؟!

در جواب این سؤالات و سؤالات دیگری در این زمینه می شود گفت اگر چه این جهات ذکر شده، تماماً در عظمت این حادثه دخیل بوده است اما عامل اصلی آن عظمت حقیقتی علاوه بر این ها است چون در تاریخ زندگی پیامبران خدا و امامان معصوم (علیهم السلام) حوادث مصیبت بار زیادی بوجود آمده و عده زیادی از پیامبران خدا بوسیله کافران کشته شده اند و حوادث مربوط به آن ها هم خیلی حزن انگیز بوده است. مثل حادثه کشته شدن حضرت یحیی (علیه السلام) که خود حضرت امام حسین (علیه السلام) به طور مکرر بالخصوص در چند روز آخر منتهی به حادثه عاشورا جریان شهادت آن بزرگوار را یاد می کرد. «

(2)

در حادثه عاشورا سنتی از پروردگار عالمیان در سطحی بسیار متعالی به جریان افتاده و توضیح آن اینکه: در جریان آن نهضت مقدس با شکوه حجت پروردگار عالمیان وجود مبارک حضرت سیدالشهداء امام حسین - علیه السلام - با گروهی اندک از اولیاء خدای سبحان با تحمل سختی ها و مشقت های فوق عادی جریان مبارک و نورانی «ذکر الله» را در سطحی بسیار وسیع و مرتبه ای بسیار متعالی برقرار کرده اند، لذا پروردگار عالمیان هم طبق سنت های ثابت قطعی تغییر ناپذیر خود، یاد آن حضرت و همراهانش را در سطحی بسیار وسیع و مرتبه ای بسیار متعالی به جریان انداخته است! و چون رفتار شکوهمند خالصانه افراد سپاه توحید در کنار رهبر آسمانی خود و در مسیر اطاعت از او بطور کامل و خالص برای خدا و وجه او بوده لذا هرگز گدرد فنا بر روی آن نخواهد نشست. چون این حادثه طوفان قدرتمندی را علیه ظالمان و تبهکاران و دشمنان خدا و دشمنان انسانها به راه انداخته اند! و آن طوفان مبارک علیه ظلم و فساد و کفر و نفاق هرگز فرو نخواهد نشست. و خدای سبحان فرمود: «كُلُّ مَنّٰٓءَ عَلَیْهِمْ فَاَنّٰ ، وَیَبْقَیْ وَجْهٌ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْاِکْرَامِ.» (الرحمن/26-27) یعنی: هرچه بر روی آن [زمین] است فانی شونده است. و وجه پروردگارت باقی می ماند که صاحب جلال و اکرام است.

الیاس کلانتری

1398/6/10

پاورقی ها :

1. وبسایت حکمت طریف، بخش کلام ایام، شماره عنوان: «10- عظمت اختصاصی حادثه عاشورا»
2. همان، شماره و عنوان: «96 - عاشورا نهضت پیامبران» (بخش اول)